

Gelgitlerine Yakalanmadan

– S. Yetgin · 14 Eylül 2014

Gelgitlerine Yakalanmadan

Bana geldiğin gün yağmur düşlerini ve özgür ovaları anlatacaktın bana
Seninleyken balonlarım, şekerlerim ve uçurtmalarım çoğalıyordu, inadına
Seninle yürüdüğümüz tüm yollardan kıtalara uzanıyorduk bir çırpıda.
Dünyanın öte ucundan binlerce çiçekler toplayıp dönüyorduk geriye.

Kendi denizlerimin sularına dalan bir dalgıcım ben. Yorgun yüreğimin fırtına tepelerine tırmanan bir çoban, her yaşanmışlıktan anı yazan bir bezirgan, gözyaşlarını sevgiyle akıtan bir çağlayanım. Yaşamak için açılan bu yelkensisiz gemide kimi kaptan, kimi de sevdanın denizlerine yüreğini açan bir balıkçıyım ben. Bunun için denizlerim mavi, dağlarım mor, ırmaklarım yeşildir.Yüreğinin ovalarındaki tüm eşsiz çiçeklere bir benzetme yapılamaz. Kardelen bakışların, menekşe duruşların ve gülleri kıskandıran gülüşlerin ıstırsın bu yüzyıllardır dönen garip yerküreyi.

Bana geldiğin gün yağmur düşlerini ve özgür ovaları anlatacaktın bana. Teninde bir harman terini karıştırıp ay duruşlarında kapsül hasretlerimi tetikleyecektim. Beyaz bir güvercinin kollarında ufuk çizgilerine gidecek, sensiz uçamayan insan yanımla bozkırları aşacaktım. Sensiz, öyle susuz, öyle tütünsüzdüm ki buralarda, kana kana içişim bundandı seni. Sırlıklam düşlerimin, korkak hasretlerimin paslı prangalarından kurtardın beni gülüşlerinle.

Dudaklarının pınarlarını yüreğime dayayıp bilge düşünüşlerinle sorgularsın kimi beni. Bir başka yüzyıl, bir başka gezegen, ya da bir başkaydı oysa düşlediklerimiz. Gümüş kaplarda yemeğimizi yiyecek, bronz heykellerini yapacaktık düşünüşlerimizin. Yüreğimizin tüm efsane gömütlerinde birbirimizi arayacak, binlerce atın çığnediği bu savaş meydanlarında aşkı bulacaktık. Kızgın hasretimize, bahar sevdamıza ve incinmiş düşlerimize bunun için aldık birbirimizi.

Bendeki sevgi seni, sendeki aşk beni ne kadar yaşatacak bilmek zor. Birbirimizi her bulduğumuzda yelkenlerimizi fora ederek açılıyor uzak okyanuslara. Hazanlar konmuş bahar dallarını gönül vazomuza ıslatıp, yeşelleri ışıktan bir at üzerinde dolaşıyoruz bu küçücük dünyayı. Kimi doğduğumuz şehirlere, kimi doyduğumuz ülkelere, kimi de bir metruk istasyonlarda umutların tünelini arıyoruz. Bedenimiz birbirine her değdiğinde de dizlerimizin bağı çözülüyor, gelişi olan, dönüşü olmayan kaçak yolcular gibi sevgiyi solukluyoruz.

Seninleyken balonlarım, şekerlerim ve uçurtmalarım çoğalıyor, inadına. Mavi bir gökyüzünün altında çığıllıklara duruyoruz. Adını sevinç koyduğumuz oyunlara dalıyor, hayali oyuncaklarımızın gölgesinde

mutluluğun şarkısını dinliyoruz. Ben seninleyken evrenin tüm yıldızları üzerime düşüyordu. Sen yanımdayken iki kişilik bir aşkın öyküsünü yazıyor, loş bir odada kimi hüznün, kimi de sevginin dudaklarına değiyor. Sevinçlerim kabardığında da dünyayı defalara bölüyor, binlerce kez yeniden yaratıyorum.

Yüreğindeki gelgit imparatorluğuna karlar düşüyordu ansız. Denizlerinin kudurmuş dalgalarından beyazları seçiyor, maviyle beyazın ayırdımına varıyordun kutsal gözlerle. Kimi parmaklarınla dolunaya durmuş ay'ı gösteriyor, karanlığa hükmeden ışıık duruşlarıyla türküler savuruyordun göklere. Seninle yürüdüğümüz tüm yollardan kıtalara uzanıyorduk bir çırpıda. Dünyanın öte ucundan binlerce çiçekler toplayıp dönüyorduk geriye. Sessiz ve ağır geçen bir zaman saatiydi kolumuzdaki, ancak sevişmelere durunca tüm saatleri kırmak, yeryüzündeki tüm akrep ve yelkovanı efsane denizlerde boğmak istiyorduk.

Derinlere gizlenmiş ve ulaşılması hiç mümkün olmayan tutkularının arzulu parmaklarını takıyordun ellerime. İçimdeki tüm kölelerin kapılarını açarak sana diz çöküyordum. Bir geceden diğerine geçerken ben bedeninin doğurgan tazeliğiyle bahçeler deriyor, titrek bedeninin iyotsuz şelalelerinde kutsanıyordum. Yüreğindeki tüm sazlıklara tohumlar serpiyor, gönlümdeki sıcak ülkelerden sana güneşler topluyordum. Gelgitlerine yakalandığım öfke saatlerinde de yanından sessizce ayrılıyordum.

Dilinin mantık tepelerinde umudu barındıran sevdanla, çıplak ve utançsız yaşayışlarıyla, doğumu ertelenmiş bir hilal olarak görüyordum seni. Neydi seni içime çeken, neydi seni düşlerime bir sultan gibi oturtan. Anlamını bilmeden yazdığım bunca sözcüklerde içimde başıboş bir tay gibi dolaşan esrik sevdalarımı bile bana unutturan sevda neydi? . Bu sırtlan ve çakal mezarlığında, akbabaların leşini süzdüğü yaşam arenasında kıyılara vurmuş binlerce deniz kulağı neden gülüşlerini taşıyordu yüreğime?

Yüreğime ışıklarını sunalı kaç devir geçti bilmiyorum. Tüm dağılmış düşlerimden toplayıp atamıyorum seni. Rüzgar soluklarının koyaklarına sığınıp gecelerce nefesini dinlemek istiyorum. Güller fıskıran topraklarında bir başıma bağdaş kurup seni düşünmeyi diliyorum. Haberin olmadan gözlerim teninde dolaşsın, parmaklarım üşümüş düşlerini ısıtsın istiyorum. Ayaklarımın altına serdiğin aşka uzanan sarmaşık dallarıyla ey sevgili, çocuklar gibi ben bir renk cümbüşü imparatorluğuna gidiyorum.

Selahattin Yetgin

Bana geldiğin gün yağmur düşlerini ve özgür ovaları anlatacaktın bana
Seninleyken balonlarım, şekerlerim ve uçurtmalarım çoğalıyordu, inadına
Seninle yürüdüğümüz tüm yollardan kıtalara uzanıyorduk bir çırpıda.
Dünyanın öte ucundan binlerce çiçekler toplayıp dönüyorduk geriye.

Kendi denizlerimin sularına dalan bir dalgıcım ben. Yorgun yüreğimin fırtına tepelerine tırmanan bir çoban, her yaşanmışlıktan anı yazan bir bezirgan, gözyaşlarını sevgiyle akıtan bir çağlayanım. Yaşamak

için açılan bu yelkensiz gemide kimi kaptan, kimi de sevdanın denizlerine yüreğini açan bir balıkçıyım ben. Bunun için denizlerim mavi, dağlarım mor, ırmaklarım yeşildir.Yüreğinin ovalarındaki tüm eşsiz çiçeklere bir benzetme yapılamaz. Kardelen bakışların, menekşe duruşların ve gülleri kıskandıran gülüşlerin ısıtsın bu yüzyıllardır dönen garip yerküreyi.

Bana geldiğin gün yağmur düşlerini ve özgür ovaları anlatacaktın bana. Teninde bir harman terini karıştırıp ay duruşlarında kapsül hasretlerimi tetikleyecektim. Beyaz bir güvercinin kollarında ufuk çizgilerine gidecek, sensiz uçamayan insan yanımla bozkırları aşacaktım. Sensiz, öyle susuz, öyle tütünsüzdüm ki buralarda, kana kana içişim bundandı seni. Sırlıslıkam düşlerimin, korkak hasretlerimin paslı prangalarından kurtardın beni gülüşlerinle.

Dudaklarının pınarlarını yüreğime dayayıp bilge düşüncülerinle sorgularsın kimi beni. Bir başka yüzyıl, bir başka gezegen, ya da bir başkaydı oysa düşlediklerimiz. Gümüş kaplarda yemeğimizi yiyecek, bronz heykellerini yapacaktık düşüncülerimizin. Yüreğimizin tüm efsane gömütlerinde birbirimizi arayacak, binlerce atın çiğnediği bu savaş meydanlarında aşkı bulacaktık. Kızgın hasretimize, bahar sevdamıza ve incinmiş düşlerimize bunun için aldık birbirimizi.

Bendeki sevgi seni, sendeki aşk beni ne kadar yaşatacak bilmek zor. Birbirimizi her bulduğumuzda yelkenlerimizi fora ederek açılıyor uzak okyanuslara. Hazanlar konmuş bahar dallarını gönül vazomuza ıslatıp, yeşilleri ışıktan bir at üzerinde dolaşılıyor bu küçücük dünyayı. Kimi doğduğumuz şehirlere, kimi doyduğumuz ülkelere, kimi de bir metruk istasyonlarda umutların tüneline arıyoruz. Bedenimiz birbirine her değiştiğinde de dizlerimizin bağı çözülüyor, gelişi olan, dönüşü olmayan kaçak yolcular gibi sevgiyi solukluyoruz.

Seninleyken balonlarım, şekerlerim ve uçurtmalarım çoğalıyor, inadına. Mavi bir gökyüzünün altında çığlıklara duruyoruz. Adını sevinç koyduğumuz oyunlara dalıyor, hayali oyuncaklarımızın gölgesinde mutluluğun şarkısını dinliyoruz. Ben seninleyken evrenin tüm yıldızları üzerime düşüyordu. Sen yanımdayken iki kişilik bir aşkın öyküsünü yazıyor, loş bir odada kimi hüznün, kimi de sevginin dudaklarına değişiyorum. Sevinçlerim kabardığında da dünyayı defalara bölüyor, binlerce kez yeniden yaratıyorum.

Yüreğindeki gelgit imparatorluğuna karlar düşüyordu ansız. Denizlerinin kudurmuş dalgalarından beyazları seçiyor, maviyle beyazın ayırdımına varıyordun kutsal gözlerle. Kimi parmaklarınla dolunaya durmuş ay'ı gösteriyor, karanlığa hükmeden ışık duruşlarıyla türküler savuruyordun göklere. Seninle yürüdüğümüz tüm yollardan kıtalara uzanıyorduk bir çırpıda. Dünyanın öte ucundan binlerce çiçekler toplayıp dönüyorduk geriye. Sessiz ve ağır geçen bir zaman saatiydi kolumuzdaki, ancak sevişmelere durunca tüm saatleri kırmak, yeryüzündeki tüm akrep ve yelkovanı efsane denizlerde boğmak istiyorduk.

Derinlere gizlenmiş ve ulaşılması hiç mümkün olmayan tutkularının arzulu parmaklarını takıyordun ellerime. İçimdeki tüm kölelerin kapılarını açarak sana diz çöküyordum. Bir geceden diğerine geçerken ben bedeninin doğurgan tazeliğiyle bahçeler deriyor, titrek bedeninin iyotsuz şelalelerinde kutsanıyordum. Yüreğimdeki tüm sazlıklara tohumlar serpiyor, gönlümdeki sıcak ülkelerden sana güneşler topluyordum. Gelgitlerine yakalandığım öfke saatlerinde de yanından sessizce ayrılıyordum.

Dilinin mantık tepelerinde umudu barındıran sevdanla, çıplak ve utançsız yaşayışlarıyla, doğumu ertelenmiş bir hilal olarak görüyordum seni. Neydi seni içime çeken, neydi seni düşlerime bir sultan gibi oturtan. Anlamını bilmeden yazdığım bunca sözcüklerde içimde başıboş bir tay gibi dolaşan esrik sevdalarımı bile bana unutturan sevda neydi? . Bu sırtlan ve çakal mezarlığında, akbabaların leşini süzdüğü yaşam arenasında kıyılara vurmuş binlerce deniz kulağı neden gülüşlerini taşıyordu yüreğime?

Yüreğime ışıklarını sunalı kaç devir geçti bilmiyorum. Tüm dağılmış düşlerimden toplayıp atamıyorum seni. Rüzgar soluklarının koyaklarına sığınıp gecelerce nefesini dinlemek istiyorum. Güller fıskıran topraklarında bir başıma bağdaş kurup seni düşünmeyi diliyorum. Haberin olmadan gözlerim teninde dolaşsın, parmaklarım üşümüş düşlerini ısıtsın istiyorum. Ayaklarımın altına serdiğin aşka uzanan sarmaşık dallarıyla ey sevgili, çocuklar gibi ben bir renk cümbüşü imparatorluğuna gidiyorum.

Selahattin Yetgin